

Любенъ развърза прашната зеленикава раница и изведнажъ отвътре изскочи хубава пъстра пеперуда, затрептѣ — затрептѣ и изчезна въ двора.

Момчетата се спогледнаха зѣпнали.

— Хе! — викна Слави. — Видѣ ли я? Есенесь, навѣрно, е паднала вътре като какавида, отъ нѣкое планинско дръвче, цѣла зима е спала, и сега ф-р-ръ — отиде!

Любенъ гледаше ухиленъ къмъ двора.

— Че какво? И ние не сме ли като нея? Цѣла зима затворени, ху-у, спари ми се душата, бате Славе!

Отъ двора дотърча Вълчо, веселото и пѣстро куче, почна да души раницата, залая и завъртѣ опашка.

— А, и ти ли искашъ? — засмѣ се Слави. — Добре, добре! Ще дойдешъ! Нали лани заедно ходихме, не си забравилъ значи! Ха сега обущата, Любене!

Следъ малко обущата, добре намазани съ свинска масъ бѣха сложени при раницата на чардака. Любенъ измъкна отъ палтото една хармоничка, а Слави сложи нова батерия на електрическото фенерче. Вечеръта притъкмиха останалото и легнаха по-рано.

Хубаво ясно утро грѣеше. Камбанитѣ на черквитѣ звънѣха. Двамата малки туристи бързо се измиха, стегнаха раницата, и отидоха на чардака да се обуютъ.